

var kommen til at tænke paa en af Onkel Heinrichs amerikanske Fortællinger, hvorom denne paafaldende mindede.

»Naar De altsaa har været Gæst i Forældrenes Palæ i Thiergarten, saa veed De sagtens, at dette nærmest var et forgyldt Helvede for den unge Dame, der virkelig er en nobel . . . en fin og dyb Natur. Moderen holder ganske ugenert en hel Stab af betalte Galaner, og Faderen er simpelthen en Kæltring. Datteren vilde for enhver Pris ud af hele det Liv, — det er Forklaringen! Jeg troer, hun vilde have taget omtrent enhver nogenlunde præsenteret og skikkelig Mand, der havde haft Mod til at bortføre hende.«

Per vendte sig bort fra Billedet og saa gennemtrængende paa den lille snaksomme Maler.

»Bortførte han hende?«

»Naa, ikke just bogstaveligt. Men han havde altsaa Øje for sine Chancer. Og trods sin Grimhed og Fattigdom og sin endog meget borgerlige Fødsel — hans Fader er Marskandiser — havde han fornødent Mod . . . eller Selvtillid . . . ja De maa godt sige Indbildskhed . . . til at forsøge sit Held. Rimeligvis har han anset sig selv for en Adonis. Paa den Naragtighed har han sejret! . . . Har De Øje for den ironiske Livsvisdom heri? Er det i det hele gaaet op for Dem, yngre Mand, at det i Virkeligheden mindre kommer an paa, hvad man er, end paa, hvad man indbilder sig at